

Helene Sjöman

ÖSTERMALM-RIVIERAN

TUR OCH RETUR

Följ Pauline under tre intensiva veckor
med mord, lägenhetsjakt och spännande dejter.

KRIMINALROMAN

jure

ÖSTERMALM—RIVIERAN TUR OCH RETUR

ÖSTERMALM-RIVIERAN

TUR OCH RETUR

**Följ Pauline under tre intensiva veckor
med mord, lägenhetsjakt och spännande dejting.**

jure

Adress till förlaget:

Jure Förlag AB
Östermalmsgatan 84
114 50 Stockholm

Beställningar:

Jure bokhandel
Artillerigatan 67
114 45 Stockholm
Tel: 08-662 00 80, fax: 08-662 00 86
order@jure.se
www.jure.se

Att mångfaldiga innehållet i denna bok, helt eller delvis, utan medgivande av Jure Förlag AB, är förbjudet enligt lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk. Förbudet gäller varje form av mångfaldigande såsom tryckning, kopiering, bandinspelning etc.

© Helene Sjöman och Jure Förlag AB, Stockholm 2018

ISBN 978-91-7223-734-6

Grafisk form och produktion: Tina Selander, Textfokus

Omslagsfoto: iStockphoto och Shutterstock

Författarfoto: Madeleine Sjöman

Tryck: Scandinavian Book, Stockholm 2018

Till min älskade familj och alla kära vänner.

Vi har alltid varandra.

Kapitel ett

Lördag 22 augusti 2015

Tack för igår. Speciellt för att du följde mig till porten. Och för hela kvällen. Utan dina glada och ovanligt vackra ögon hade jag inte vågat åka alla de urläskiga, men jätteroliga, attraktionerna. Hoppas att du också kom hem ordentligt. 🍷 / Pauline

Sådär ja. Pauline Fogelberg tryckte iväg sms:et innan hon hann ändra sig. Ojoj, vad hade hon nu ställt till med? Hon var egentligen inte alls den flirtiga typen. Men det var ju bara ett sms som tack för kvällen innan. Egentligen ren artighet. Vanlig hyfs. Och han hade ju verkligen fina ögon. En komplimang i all vänlighet kunde varken skada eller vara förbjudet. Även om mottagaren råkade vara gift. Att Pauline hade ägnat en god stund och ett ganska omfattande detektivarbete åt att få fram Lorentz Malmgårds skyddade mobilnummer behövde ingen veta.

Den som träffade Pauline för första gången blev inte speciellt förvånad över hennes yrke. Hon verkade alltid så prydligt genomtänkt, både till klädseln och till sättet. På ytan var hon jurist ut i fingerspetsarna. Välstrukna, för ändamålet lämpligt valda plagg, lagbok och alltid ett diplomatiskt övervägande till hands, hörde liksom till outfiten. Det hade tagit Pauline flera år att ens våga vara barfota i balletrinaskorna på kontoret, oavsett hur varmt det var. Hennes mamma, Charlotte Fogelberg, hade sagt en gång strax innan Pauline skulle börja sommarjobba under studietiden, att det inte passade sig att ”vara kippskodd på arbetet” och att nylonstrumpor var ”ett absolut

måste i jobbsammanhang”. Det dröjde ett bra tag för Pauline att inse att det gick hur fint som helst utan strumpor och att mamma faktiskt inte alltid hade rätt. Att svära kunde hon dock fortfarande inte förmå sig. Det hade hon fått lära sig som barn att man inte fick. Därför var Pauline en av väldigt få nu för tiden som i princip aldrig använde sig av svordomar. Hon lyssnade också uppmärksamt och registrerade automatiskt hur andra hanterade språket. Att svära ”uppåt” tyckte hon var i sin ordning och till och med lät ganska trevligt. Som ”fan så rolig kväll” eller ”djävligt snygg båt”. Kraftuttryck använde som negativa förstärkningsord tyckte hon mest lät billigt och tråkigt och då var det ju bara helt onödigt, resonerade hon. Vissa personer kunde dock slänga sig med fula ord lite hur som helst och ändå få det att låta bildat men med en charmig tvist, ansåg både Pauline och hennes mamma. Paulines pappa, Johan Fogelberg, oftast kallad Joppa, räknades till en av dem.

Torsdag 3 september 2015

Kvinnan tog bussen mot Arlanda flygplats i god tid och i spänd förväntan. Han hade bett henne vara där senast klockan 16. Passet skulle hon ha med sig. Och packning ”som för svensk högsommar” i den minsta väskstorleken. Mer hade hon inte fått veta. Det skulle vara en överraskning. Och helt hemligt för alla andra förstås, att de skulle iväg. Ingen visste ju att de träffades. Det var lite känsligt, det förstod hon så väl. Hon hade möjligen antytt för någon att hon skulle ut på resa, men absolut inte sagt något mer. Verkligen inte. Trots att hon hade bubblat av lycka ända sedan han hade föreslagit den gemensamma weekenden och hon egentligen hade velat berätta för alla hon mötte.

Med tanke på platsen han hade valt antog hon att de skulle flyga någonstans, men henne kvittade det om planet skulle ta dem till Kalmar eller Karibien. Bara hon fick vara tillsammans med honom, så var vilket ställe som helst det bästa i världen. Äntligen bara de två. I flera dagar. Gissade hon. Hon hade tagit semester på fredagen och i helgen skulle hon

ändå ha varit ledig, så för hennes del skulle de kunna stanna borta ända till söndag. Hon bättrade diskret på det hallonröda läppstiftet med en blick i den lilla puderdosans spegel. Nu var hon redo för äventyr.

Mer överraskande än Paulines yrke var – för de flesta – hennes relativt ovanliga hobby. ”Jag dansar på Skansen”, brukade hon lite kryptiskt berätta för den som frågade. Vad det nu än kunde innebära, lät det en aning hemslöjdspraktigt och var nog ungefär det sista man gissade på när man mötte Pauline, som vid en hastig betraktelse visserligen såg ut att vara född i dräkt, hålld på den nu 175 centimeter långa, slanka, men ändå kvinnligt formade, kroppen. Fast knappast då i bemärkelsen *folkdräkt*. Men en del av Paulines hjärta klappade för Skansens Folkdanslag i Stockholm, där hon hade varit med sedan hon var en liten flicka, placerad i barnlaget tack vare sin mormors, Matilda Thorén, kontakter. Matilda hade tyckt att den blyga Pauline borde få träffa jämnåriga kamrater i ett nytt sammanhang. Pauline hade trivts från första början, fortsatt upp i vuxenlaget och blivit kvar. Hon älskade kontrasten mot sitt övriga vardagsliv, där det gällde att uppföra sig oklanderligt och låta språket vara det viktigaste arbetsredskapet. På Skansen kunde hon slappna av, koppla av och låta miljön och musiken invadera både kropp och själ. Hon behövde knappt tänka medan hon dansade. Hon bara lyssnade uppmärksamt till hur makalöst skickligt spelmännen trollade med tonerna på sina omsorgsfullt vårdade skatter till fioler och då visste benen precis hur de skulle göra. Det visste fingrarna också. Utan att ens fundera snörde hon på sig Rättviksdräkten med alla olika hakar och tampar som skulle fästas och läggas till rätta på komplicerade vis. Ändå brukade skiftet till dalkulla, i omklädningsrummet i Skansens klädkammare, ta dubbelt så lång tid som egentligen krävdes för själva proceduren. Det berodde uteslutande på tjejsnack. Varje gång var det lika roligt att träffa alla ”Skansentjejerna”, som de kallade sig lite inofficiellt och samtalen medan de bytte om ville aldrig ta slut.

När Pauline förra året skulle fylla 30 år och funderade över hur hon ville fira dagen, begrundade hon noga vad hon egentligen tyckte

allra mest om att göra. En middag med familjen på själva födelsedagen var given. Det betydde två middagar. En hemma hos mormor Matilda på det rätta datumet, när Charlotte och Joppa var bortresta och en med både mormor och föräldrarna ett par veckor senare. Men hon ville också fira med kompisar, fast inte blanda vänner och familj. På sådana tillställningar brukade det kännas som om man inte hann prata ordentligt med någon, tyckte Pauline och det blev inte riktigt avspänt. Mormor och föräldrarna skulle anstränga sig för att verka "ungdomliga", vilket brukade ge varierande resultat, medan kompisarna skulle behöva vara artiga och uppmärksamma mot de äldre och inte heller riktigt kunna slappna av. Hon kom fram till att en eftermiddag med champagne, mängder av tårter och massor av tjejer skulle vara helt perfekt. Den manliga delen av bekantskapskretsen fick helt enkelt stå över denna gång. Att det inte var sittande middag skulle också göra det enklare att uppmana gästerna att komma utan presenter. Pauline var inte förtjust i att öppna paket med allas ögon på sig och ville heller inte orsaka besvär för någon att hitta på en lämplig födelsedagspresent, utan ville bara att alla tjejkompisarna skulle få träffas och ha trevligt tillsammans. En traditionell parmiddag var under alla omständigheter helt utesluten. Det skulle ha blivit en alldeles för grym påminnelse om vem som borde ha varit andra halvan av hennes eget par.

Kapitel två

Ett drygt år före 30-årsdagen hade Pauline blivit abrupt lämnad av sin pojkvän. Han hette Christian Jeanson, kallades för Kricke och de hade varit ett par sedan första sittningen på juristlinjen. Pauline hade, stegvis och med viss häpnad, tagit till sig att den oerhört attraktive Kricke faktiskt verkade mena allvar med henne och hade flyttat över sina tillhörigheter till honom vartefter under åren. Kricke hade en egen lägenhet på Sturegatan i centrala Stockholm, inköpt av hans föräldrar i samband med att han blev antagen till juristprogrammet i sin hemstad. ”Praktiskt nära till både universitetet, Kungliga biblioteket och till de där nöjena kring Stureplan, tänkte vi, för vi hoppas ju att Christian ska hinna roa sig lite också, även om han nu har fått en så söt flickvän”, hade Krickes mamma, Beata Jeanson, förklarat för Pauline när de träffades första gången. Beata var en något satt kvinna, ständigt klädd i Chanel, med en blond page, så perfekt friserad att Pauline misstänkte att inte ett hårstrå skulle röra sig ens om Beata skulle få för sig att stå på händer. Ropandes hade hon lagt till ”Visst vill vi det Sture? Precis som du hade det när du läste!” adresserat till Krickes pappa som var advokat och nu hummade och nickade instämmande från sitt pampiga arbetsrum, där han sin vana trogen höll sig sysselsatt en avsevärd stund varje kväll vid det antika skrivbordet, som i sin tur tronade på en persisk silkesmatta mitt på ekparketten, längre in i den stora Djursholmsvillan.

Utan att Kricke och Pauline direkt hade pratat om saken bodde de i princip ihop, även om Pauline fortfarande formellt var skri-ven hemma hos sina föräldrar, i fyrrummmaren på Skeppargatan i Stockholm, precis i hörnet vid Karlavägen, där hon hade vuxit upp. Pauline hade börjat fundera så smått på bröllop och barn, men Kricke smidde andra planer och hade haft sina tentakler, och inte bara tentaklerna visade det sig, ute ett bra tag utan att Pauline hade haft en aning om det. Visserligen hade det förekommit en del

meningsskiljaktigheter i och kring förhållandet. Speciellt sedan de hade pluggat färdigt och allvaret med kontorstider började. Kricke fortsatte att leva studentliv med vilt festande oavsett om det var vardag eller helg, medan Pauline märkte att hon behövde ta det betydligt lugnare för att kunna sköta sitt arbete på ett bra sätt. Pauline tyckte ändå att de fick ihop sina liv ganska hyfsat och hoppades på att Kricke skulle lugna ned sig om de gifte sig och började försöka bilda familj. Men plötsligt en dag kom Kricke hem och deklarerade redan i hallen att "Nu får det vara nog med den här charaden till moget vuxenliv. Jag orkar inte hålla på så här längre!" Med ett nervöst, men ganska elakt flin, hade han fortsatt "Jag tror att det är dags att du flyttar ut nu. Och låter mig leka rommen av mig lite, så att säga, hehe." Med något vänligare ton lade han till "Fast vi kan i och för sig ses ibland om du vill. Jag vill bara inte bo ihop längre. Det går för fort allting." Kort därefter kom det fram att Kricke hade haft diverse olika halvt påbörjade och avslutade förhållanden vid sidan av, under en längre tid. Efter det fanns det inte någon återvändo för Paulines del.

Torsdag 3 september 2015

Där kom han äntligen emot henne. Klockan hade hunnit bli tio över fyra och hon hade oroligt studerat hela listan över avgående plan som blippade till då och då, när olika uppgifter om förseningar, gatebyten och inställda avgångar uppdaterades. Hon hade nästan börjat bli ängslig över att han inte skulle dyka upp, eller att han skulle bli så försenad att de skulle missa det tänkta planet. Men här var han nu alltså. Efter alla år av hur många turer, funderingar, felsteg och grusade förhoppningar som helst, verkade det äntligen som om hon hade hittat hem. Och som att han också hade bestämt sig. Det här var det rätta, det kände hon. Nu gällde det bara att han inte fick veta. Inte ens ana. Hon förstod att han inte skulle tycka om det, inte alls. Men gjort är gjort och det som krävdes nu var att hon höll tyst. Det skulle inte vara några problem. Visst kunde

tankarna irra omkring lite hur som helst ibland, men munnen, den kunde hon allt hålla stängd om det behövdes. Ljuga skulle inte komma på fråga, inte efter hennes uppfostran. Det hjälpte inte att båda hennes föräldrar nu var döda. Men att inte berätta, det var en helt annan sak. Det var inte att ljuga. Hon strök försiktigt handen utmed kjolen för att rätta ut eventuella nytillkomna skrynklor, innan hon tog ett steg i hans riktning och log med hela ansiktet.

”Jag kommer aldrig någonsin att bli glad igen”, sa Pauline till sina tre bästa vänner, Anna Etoile, Gilla Norrmarck och Rebecka Birger, strax efter uppbrottet och hon hade verkligen menat det. Hon var så ledsen att hon tappade aptiten helt, rasade i vikt och blev sjukskriven en månad. Pauline tyckte i vanliga fall att hon hade lite för lätt att lägga på sig ett par extra kilon, speciellt under stressiga perioder. Men den här närmast totalt formlösa spetan var verkligen inte rolig att möta i spegeln. Hon bestämde sig för att aldrig mer klaga på sin vikt, oavsett vad som hände med resten. Anna, Gilla och Rebecka hade turats om att berätta för Pauline att allt skulle komma att kännas bra igen och att hon visst skulle kunna le och skratta igen så småningom, även om hon inte kunde tro på det just då. ”Det var bara bra att du fick upptäcka hans rätta jag i tid”, ”Han är den största dynghög jag har träffat som lät dig vänta och hoppas medan han i godan ro var ute och såg sig om efter olika slemmiga luder att sätta på” och ”Hoppas han brinner i helvetet”, var några av kommentarerna hon mindes att kompisarna hade levererat.

Mamma Charlotte hade gång på gång upprepat den obligatoriska fras som Pauline hade fått höra redan i samband med obesvarade kärlekar på lågstadiet: ”Mister du en, står dig tusende åter.” Men inte bara det. När Pauline skulle flytta ut för gott från Kricke, hade hennes mamma kommit resande från Nice för att stötta Pauline. Charlotte lämnade henne inte ensam en sekund under veckan hon stannade, utan ordnade i stället så att de hade det riktigt mysigt och såg till att Pauline fick mat i sig regelbundet, trots att hon inte alls kände någon hunger. Pauline hade verkligen behövt sin mamma

just då och var Charlotte evigt tacksam att hon hade funnits där för henne under den uppslitande separationen. Pappa Joppa hade stannat kvar i Nice. Pauline visste att han ändå fanns med henne i tankarna, men att han ansåg att det här var en tid då mor och dotter hade det bäst om de fick vara i fred. Troligen var det helt rätt. Joppa hade – som många män – en smula svårt att hantera gråtande kvinnor.

Efter flera månaders ältande och en hel del samtal hos en underbar psykolog, Anne-Louise Trygg, som hon så lämpligt hette, kunde Pauline börja återvända till livet. Anne-Louise var bohemchic-stilen personifierad och tog emot sina patienter hemma i bostaden på Storgatan, bara några kvarter från Skeppargatan. Vanligtvis var Anne-Louise klädd i antingen storblommig kaftan eller inkamönstrad poncho, alltid med fluffiga fårskinnsstofflor till och hela hon utstrålade lugn och värme. Hemmet var härligt rörigt. Bokhyllan och de små borden med dukar av sammet och spets i grälla färger i samtalsrummet, var inte bara överbelamrade av böcker och prylar av alla slag, utan även av slingrande grenar från olika träd. Kunskapens träd, tänkte Pauline och det kändes verkligen som en annan och snällare verklighet, en slags sagotillvaro, inne hos Anne-Louise.

Ytterligare ett uppgående inslag var Anne-Louises tre busiga illrar, vilka regelbundet smet in i rummet där Anne-Louise och Pauline satt och pratade. Några ”fy!”, ”plats!” eller ”genast ut igen!” hade inte minsta effekt, utan Anne-Louise fick jaga iväg dem med hjälp av en gammal handdammsugare, som var det enda djuren visade någon form av respekt för. Hela upptåget fick i alla fall Pauline att le, mitt i allt det sorgliga som avhandlades. ”Vad är det värsta som kan hända? Vad är det som känns så hemskt att du får den där oroliga eldbollen i magen?” hade Anne-Louise frågat, när Pauline beskrev hur hela mellangärdet liksom knöt sig i panik. ”Att jag aldrig träffar någon ny kille och blir alldeles ensam hela livet”, svarade Pauline. ”Då tar vi itu med hur det skulle kunna bli i så fall och ser om vi kan få det att kännas mindre skrämmande”, sa Anne-Louise. Sedan benade de tillsammans ut hur Paulines tillvaro skulle kunna se ut

nu när Kricke var borta för alltid ur hennes liv och även om ingen ny drömprins skulle dyka upp. ”Vilka personer som du tycker om, finns inom räckhåll?” frågade Anne-Louise. Pauline räknade upp namn; ”mamma, pappa, mormor, du, Anna, Gilla, Rebecka ...” medan Anne-Louise lyfte upp händerna och lät ett finger spreta upp i luften för varje person Pauline nämnde. När Pauline hade kommit bara en bit vidare och börjat med Skansenkompisar och arbetskamrater hade Anne-Louises alla fingrar använts två gånger. Hon tog ned händerna och sa att det räckte så länge. De diskuterade tänkbara scenarier kring firande av jul, födelsedagar och andra högtider i framtiden, aktiviteter för helger och semestrar som kunde kännas både möjliga och lockande även utan pojkvän.

De pratade också om att Paulines rädsla för att bli ensam och hennes behov av att alltid ha en reservplan, kunde bottna i sådant som hade hänt i barndomen och inte nödvändigtvis behövde innebära att nya katastrofer skulle inträffa och lämna henne övergiven av alla. Det kändes lite lättare att andas med de tankarna i bakhuvudet, tyckte Pauline. Hon beslöt sig för att inaktivera både sitt Facebook- och sitt Instagramkonto i samma veva. Dels var det faktiskt en viss källa till stress för henne att behöva känna pressen att uppdatera och hålla sig à jour med vad hennes vänner lade upp. Dessutom var det alltför smärtsamt de gånger hon inte kunde undgå att på ett eller annat sätt lägga märke till vad Kricke hade för sig. I fortsättningen, i alla fall ett bra tag framöver, skulle hennes kontakter med vännerna ske via verkliga möten, samtal och sms, rikligt kryddade med de emoji hon tyckte så mycket om att använda. Sakta, sakta började Pauline vandra vägen tillbaka till den person hon egentligen var och hon kunde åter glädjas åt sådant hon brukade tycka om, som att fåglarna kvittrade, en kväll med tjejkompisarna eller en riktigt stor skål med Geishachoklad. Gärna alltihop samtidigt.

En hjälp i dystra stunder var också det dokument som Anna hade försett henne med, tillsammans med en uppmaning att läsa texten så fort hon fick ledsna tankar om det brustna förhållandet. Anna, som var ett under av väluppfostrad vänlighet och vältalighet, kunde,

när det verkligen behövdes, ta fram det grövsta språk Pauline någonsin hade hört. Och de haranger Anna kunde få ur sig vid riktigt speciella tillfällen, var alltid precis mitt i prick, just vad som passade för stunden och brukade få Pauline att både gapskratta och tappa andan. Efter Krickes sorti hade Anna tillverkat en ”papyrusrulle” med ”budord”. Rullen bestod av ett vanligt A4-papper, fast ett fint sådant, med vattenstämpel, som var bränt i kanterna och ihoprullat med ett svart sidenband knutet runt. Budorden var tio stycken och började alla med ”Du ska icke ...” Därefter kom olika saker Pauline inte skulle. Till exempel ”ägna en enda sekunds tankar åt ...” och ”någonsin mera tro på det som sägs av ...” Alla budorden avslutades med ”en sumprunkande, hycklande, pappska som kallas Kricke”. På något sätt kändes det alltid lite bättre när Pauline läste dokumentet. Hon såg den genomartiga Anna framför sig och hur hon hade textat raderna med de oanständiga uttrycken pryddigt med guldpenna och sin vackra handstil. Då kunde hon inte låta bli att le och blev på så sätt påmind om både att mungiporna fortfarande kunde vinklas uppåt och att det fanns personer som hon brydde sig om och som värnade om henne tillbaka. Kanske skulle hon klara av det här i alla fall.

Till sitt 30-årsstärkalas bjöd Pauline Skansentjejerna, tjejerna från jobbet, tjejkompisar från studietiden och förstas Anna, Gilla och Rebecka. Hon bakade nio olika tårter; choklad, marsipan, jordgubb, hasselnöt, Nutella, glutenfri, laktosfri, nötfri och äggfri, för att alla skulle hitta någon de både tålde och tyckte om. Sedan massor av bubbel till det. Det kom 35 tjejer och alla hade med sig var sin ros. Både buketten och eftermiddagen blev helt underbar.

Torsdag 3 september 2015

Han slöt henne i sina armar och kyssen tog inte slut förrän han avbröt dem och påpekade att det var dags att gå igenom säkerhetskontrollen. Incheckningen hade han redan skött om på nätet, sa han. Passagen gick

smidigt för hennes del. Hon hade packat alla småflaskor i en plastpåse i förväg och lagt den synlig på rullbandet, precis som man ska. Det hade inte han förstås, typiskt karlar! Han blev stoppad när kabinväskan skannades och tvingades göra om proceduren från början, efter en skarp tillsägelse av den bistra kontrollanten. De skrattade gott åt den lilla incidenten och förenades i ännu en kyss, utanför säkerhetsområdet. Han ledde henne bort till utgångarna och bad henne att inte läsa på skyltarna ovanför diskarna, där planens slutdestinationer stod angivna. Hon lydde och tittade bara på honom. Plötsligt svängde han in vid en gate. Han placerade henne i en fätölj som var riktad så att hon såg rakt ut på den vita jättefågeln som väntade på dem där ute. Vart skulle det egentligen bära av? Väldigt spännande och alldeles underbart romantiskt var det.

Kapitel tre

Hela folkdanslaget brukade göra massor av roliga saker ihop, förutom att ha dansuppvisningar de flesta kvällarna eller eftermiddagarna under sommarmånaderna och träningar en gång i veckan under resten av året. Det ordnades kräftskiva, höstfest, vårfest, brännboll och Gröna Lunds-besök varje säsong. Ibland var några personer från Skansens programavdelning med på aktiviteterna. De hade tät kontakt med varandra och speciellt programchefen, Lorentz Malmgård, brukade då och då komma till Tingsvallensscenen för att titta på danslagets föreställningar. Bland dansarna fanns en salig mix av personligheter, med olika bakgrund och yrken, men med den i sammanhanget högst väsentliga gemensamma nämnaren att samtliga älskade att dansa. Pauline brukade beskriva det som att folkdanslaget bestod av ”allt från gatsopare till gynekologer” – vilket var helt sant – och hon var riktigt fäst vid de allra flesta. En del av dem hade hon varit vän med sedan hon började dansa, när hon var sex år gammal, medan andra var nyare bekantskaper.

Einar Edengren hörde till dem Pauline hade känt allra längst. Trots att förnamnet möjligen lät lite gammalmodigt och udda, var Einar allt annat än underlig. Han var perfekt och alldeles fantastisk. Mörkhårig, attraktiv, rolig, smart, skicklig dansare, fin klädstil och en riktig gentleman. Och förstås helt ouppnåelig. Han strödde komplimanger kring sig och hade haft kortare affärer med flera av de unga, snygga tjejerna i laget. Men inte med Pauline. Einar var så förträfflig att Pauline i tonåren – och en bra bit därefter också för den delen – knappt vågade prata med honom, men han skämtade friskt även med henne, kallade henne alltid ”hjärtat” och på senare tid hade de faktiskt fått en betydligt närmare kontakt, om än på kompisnivå.

Det hade börjat med att Einar blev lämnad av sin sambo ungefär vid samma tidpunkt som Pauline blev tvungen att flytta ut från

Kricke. Einar och Pauline råkade hänga tillbaka sina folkdräkter i respektive skåp samtidigt efter en uppvisning och Pauline hörde plötsligt Einar säga ”Tjena hjärtat, hur är läget, du ser ledsen ut?” ”Ledsen är bara förnamnet”, svarade Pauline och kände sig klyschig och dum, men Einar tog ett steg mot henne och bad henne berätta. De hamnade i en intressant diskussion om livet och alla svåra situationer man tvingas handskas med. Eftersom båda två var hungriga efter dansen och de insåg att de hade hur mycket som helst att prata om, fortsatte de analysen av sina liv över en rad grekiska smårätter och många glas vin på restaurang Kouzina på Valhallavägen.

Kombinationen av den rustika miljön, medryckande grekisk musik på lagom nivå i bakgrunden, all den goda traditionella maten och flera timmar med Einar för sig själv, fick Pauline att känna sig bättre till mods än på länge. Även om hon förstas förstod att hon inte borde ta Einars smickrande ord på särskilt stort allvar, var det ändå uppiggande med hans odelade uppmärksamhet. Einar visade sig också, precis som Pauline själv, vara en utmärkt god lyssnare. Dessutom hade han haft den utsökta smaken att häva ur sig långa tirader av både svordomar och andra, bra mycket fulare, ord om Krickes sätt att lämna henne. Sedan den dagen var de goda och ganska nära vänner och Pauline var så glad över den utökade kontakten med Einar, att hon aktade sig noga för att försöka sig på att ta vänskapen ett steg längre. Men de hördes då och då på telefon och i kompisrelationen ingick både lunchande och vindrickande på olika kul krogar och barer.

Träffarna med Einar betydde mycket för Pauline. Han hade alltid koll på det senaste och det visade sig till och med att Einar hade tillbringat många somrar på Franska Rivieran och självklart hade en hel hög med tips på heta ställen även där. Främst då i Juan Les Pins och St Tropez, men också Nice ”kunde duga till vardags”, som Einar uttryckte saken. Även om Pauline egentligen var lite småkär i Einar, var det enormt värdefullt att ha en manlig vän som berättade för henne hur bra hon var och som gång på gång sa att den kille som fick Pauline skulle vara en lyckost och att hon aldrig skulle nöja sig

med någon annan än Den Perfekte Mannen. En kväll ute kunde Pauline inte låta bli att fråga Einar varför han inte såg sig själv som en lämplig kandidat till Mr Perfect-titeln i hennes liv. Han svarade att hans plan för framtiden var att försöka få tillbaka den sambo som hade lämnat honom och att han tyckte alldeles för mycket om Pauline för att använda henne som ”mellanspel”. Han förklarade också så noga på vilket sätt han i och för sig gärna kunde tänka sig henne som ”mellanspel”, att hon rodnande bad honom sluta. Och så fortsatte vänskapen som just vänskap.

Igår kväll, när folkdanslaget hade haft sin årliga femkamp på Gröna Lund var inte Einar med. Det var däremot Lorentz. Han var egentligen inte alls Paulines typ, med ryggsäck, sandaler och långt, linblont hår, som räckte en bra bit ned på ryggen och oftast hölls utsläppt. I princip full pott enligt Paulines inre finn-fem-fel-lista, som automatiskt slogs på så snart hon träffade nya människor. ”Bara tatueringar och mustasch fattas”, sa hon småsyrligt till sig själv. Lorentz hade anammat kulturarbetarstilen, det var tydligt. I och för sig inget fel på den, alla får se ut som de vill, det är insidan som räknas, poängterade Pauline förmanande inom sig. Bara inte riktigt den stil hon brukade falla för.

Men Lorentz och Pauline hade lottats i samma lag för femkampen och haft oväntat kul tillsammans. Så roligt att de två hade fortsatt kvällen med att köpa åkband och prova precis alla attraktioner ända tills nöjesparken stängde. Något som Pauline aldrig hade gjort förut. Hon hade varken velat eller vågat. Men den här kvällen hade hon njutit av både farten, höjderna, de härliga tivoliljuden och alla blinkande lampor i den ljumma natten. Hur mycket av nöjet som egentligen mest kom sig av att samtalet med Lorentz flöt så lätt och att hon ideligen mötte blicken i hans fina ögon, visste inte Pauline. Men hon visste att hon hade haft trevligare än på väldigt länge. Lorentz hade promenerat med henne hem till porten på Skeppargatan som avslut på den gemensamma kvällen. När de var framme, långt efter midnatt, hade han påbörjat sin resa hem till Tyresö, där han bodde längst ut på Breviks udde.

Pauline letar efter en etta, som kan förvandlas till en tvåa och den måste ligga på Östermalm i Stockholm. Att den ruskigt attraktive Lorentz är gift får bli ett senare problem, men nu har även Mr Perfect i form av Didrik oväntat kommit med i bilden. Och under bad- och shoppingsemestern i Nice inträffar ett mystiskt dödsfall. Pauline har mycket att fundera över, förutom sitt juristjobb, men har lyckligtvis både underbara vänner och sin härliga familj vid sin sida.

I feelgood-deckaren Östermalm–Rivieran tur och retur får vi följa Pauline under tre intensiva veckor med spännande dejter, massor av kompisar, kul shopping och hektiska arbetsdagar som jurist. Där ryms också en rad intressanta relationer, lägenhetsjakt och ett mord.

Helene Sjöman är uppvuxen på Östermalm i Stockholm, bor alltså där och har även anknytning till Nice. Hon älskar att spendera tid med sin stora familj. Till vardags arbetar hon som förbundsjurist och har skrivit boken Arbetsrättens begrepp, A–Ö, tillsammans med en kollega.

Östermalm–Rivieran tur och retur är Helenes debutroman.

ISBN 978-91-7223-734-6

jure